

De Probatis|| Sanctorum|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Quorum permultæ antehac nunquam
in lucem prodire

Complectens Sanctos Mensium Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Lullo Mogu[n]tino episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

tito, & videbis diuino temeliùs subleuari consilio, quàm patriæ vel parentum solatio. Manè factò, summo animi gestientis ardore ad basilicam properat, & iuxta tumulum beati Galli promissionis memor precibus insistit. Post orationem & lachrymas angulo sarcophagi adnixus, cœpit se sensim erigere: nec priùs lecti angulum, cui innitebatur, deseruit, quàm statura erecta & accepto robore, perse ire & redire potuisset. Qui tempore procedenti plena sanitate donatus, in eodem monasterio precibus & sanctæ vitæ deseruiens, hætenus conuersatur.

Morbidus restituitur.

Operis conclusio. Cap. 47.

Miraculorù cõmemoratio quid cõferat.

HAEC de copiosissima segete beati Galli virtutù memoria horreis grana libuit commendare, & nostris & aliorum partibus profutura. Poterunt hæc enim plurimùm diligentibus iustitiam ædificationis conferre: quia & morum honestatem insinuant, & ad laudem Domini, quia ita sanctos suos glorificat, deuoti lectoris animum vel auditoris inflamman. Cæterùm tot & tanta sunt eiusdem sancti patris miracula, vt nec à studiosis scriptoribus propter copiã sui possint comprehendendi, nec à fastidiosis lectoribus sine tædio & rugata fronte percurreri. Ea verò huic operi tantùm inserta sunt, quæ & veracium relatione testium veritatem custodiant, & moderata breuitate nullius, quauis etiam vtilia nauseantis, mentem offendant.

PRECATIO.

Obscramus itaque te, beate Galle, Christi Confessor, vt sicut sanitatem corporum meritis tuis multis te contulisse retulimus, ita nostris mentibus diuinæ miserationis medelam implorare digneris, Amen.

VITA BREVIS S. LVLLI ARCHIEPISCOPI MOGUNTINI, VT HABETVR IN BREVIARIO MOGUNTINO, INTRÀ PAUCOS ANNOS IUSU DANIELIS REVERENDISSIMI ARCHIEPISCOPI MOGUNTINI RESTITUTO & EDITO. Consentiunt MS. codices.

15. Octobris
Patria S. Lulli Episcopi.

LVLLVS apud Anglofaxones in Britannia natus, à primis annis Christum cum literis imbibit. Nam adhuc seiprennis cuiusdam monasterij patribus commedatus, nihil omisit, quod ad promerendam Dei gratiam pertinere posset. Corpus, cum adoleuisset, assidua edomans abstinence, spiritui subijciebat: in sanctarum verò scripturarum meditatione tanta diligentia versabatur, vt omnes in admirationem sui conijceret. Fama autem eo tempore per Britanniam crebrescente, de feliciter gestis rebus Bonifacij Moguntinæ vrbis Archiepiscopi, cui Lullus sanguine iunctus erat, ijsque in locis messem quidem vberimam, at operariorum maximam esse penuriam: cepit animo voluere, quomodo tam sancta & necessaria functione occupato opem ferre posset. Ità iam Diaconatus gradum adeptus, ex superiorum suorum voluntate iter ad Bonifacium suscepit.

S. Lullus è Britannia venit ad S. Bonifacium.

Sic longo terra marique emenso itinere, Germaniam adiit: cuius aduentu Bonifacius mirificè est recreatus. Qui cum sanctissimæ ipsius conuersationis, affluentis doctrinæ, flagrantisque in Deum animi certiora experimenta cepisset, inuitum ad Sacerdotij dignitatem prouexit, & lateri suo semper adherere voluit. Postquàm autè diù prædicationi sedulo incubuisset, multisque alijs grauibus negocijs obeundis fidem & industriam suam probasset: Bonifacius iam in Frisiam iturus, ipsam præsentem Pipino Rege, successorem sibi in Moguntina sede constituit. Quam ille prouinciam in decrepitam vsque ætatem docendo, monendo, arguendo sanctè & prudenter, tanquàm boni patris haud degener filius, administrauit.

Fit Moguntinus Archiepiscopus.

Heresfeldense cœnobij à quo extructum.

Tandem per spiritum cognoscens dormitionis suæ instare diem, vocato coepiscopo suo Alboino, viro valde religioso, iniunxit, vt sacris priùs celebratis mysterijs, se ad Heresfeldense monasteriù præcederet. Ille sine mora sacrù perficiens, etsi toto corpore incolumis videretur & sanus, cum sacramentis Dominicis participasset, vnà cum Missa finiuit & vitam. Nihil hoc casu motus Lullus, obitùs sui prænunciù nauis secum impositum, per Moganum in Heresfeldense cœnobium, priùs à se extructum, adueniens, honorificè sepeliuit. Vbi etiam morbo protinùs correptus, Archiepiscopatùs sui

sui anno trigesimo secundo, placida morte in Domino defunctus est. Corpus ibidem repositum, cum post sexagesimum annum e terra leuaretur, eo membrorum omnium decore ac vestium quoque nitore inuentum est, ut illo ipso die expirasse, ac sopore potius, quam morte sepultus videretur. Hucusque Breuiarium. Manuscripti codices addunt, eum decessisse decimo septimo Calendas Nouembris: ubi etiam hæc leguntur: Quantis emineret meritis apud altissimum, innumerabilia & quasi infinita, quæ ad eius memoriam sunt facta miracula, declararunt. Viuens enim multorum, propter virtutes & merita: mortuus verò, penè cunctorum, propter miracula, aures & mentes feliciter occupauit. Præclarum quoque est, quod ibidem legitur, eum ut bonum pastorem, cum esset institutus Moguntinus præsul, omnes intrâ suam diocesim sitas ecclesias & monasteria cœpisse visitare, & omnium mores in melius reformare: & cum pridem cæteros fide & pietate superasset, atrox cum animo suo gessisse certamen, ita ut in dies seipso religiosior, atque in studio morum prouectior haberetur. Denique miraculum illic habetur, quod tum perpetratum est, cum post sexagesimum annum corpus eius e terra leuaretur. Saxum immane, tumulo eius impositum, cum amoueretur, fortè manus fugit volutantium illud, & fratris cuiusdam propè adstantis ita pedem contriuit, ut ossibus cum carne pariter comminutis, forma etiam pedis amissa, foedum ac miserabile spectaculum præberet circumstantibus. Sed citò beatus Lullus moerentia fratrum pectora expediuit. Nocte enim proxima cum languidum sopor oppressisset, ita repente suis membris omnibus vigor redijt, ut hymnis quoque matutinalibus interesset, nulla tantæ calamitatis ne cicatrice quidem superstitite. De eodem beato præfule hi quoque versus extant:

Antistes Lullus, quo non est sanctior vllus,
Pollens diuina, tribuente Deo, medicina,
Occurrit morbis, ut totus prædicat orbis.

VITA BREVIS SANCTI BERCHARII ABBATIS ET MARTYRIS, EX VINCENTII SPECVLO

Historiali Lib. 24. Cap. 114. & 115.

SANCTVS Bercharius sub sancto Niuardo Rhemontum pontifice, moribus & sapientia imbutus, Luxouense monasterium expetijt, ubi sub Abbate sancto Eustachio monasticam vitam duxit. Cum autem in cura promptuarij, rectoris nutu aliquando esset implicitus, quadam die subito iussu eius est vocatus. Fortè ille tunc promptuarium ingressus, ante vas steterat, & epistomum manu tenens, cerealem amphoræ potum infundebat. Mirum dictu: ad vnus iussionis nutum relictis, quæ habebat in manibus, cucurrit concitus, ardore obedientiæ amphoræ custodiendæ oblitus. Illoque ante Abbatem stante, interim potus in vasculum suppositu defluere non cessans, postquam ad superficiem vasis peruénit, in modum columnæ supernè constipatum, in gyrum coronari cœpit. Vtrò cerneret illud liquamen, quod vix clausum valet contineri, ut quondam Dei populo transeunte absque linitibus Jordanis fluenta, in sublime tolli: ut liquidò patesceret, quanta esset virtus obedientiæ, cuius fructus nullo modo possit in terra deperire. At ille, quod acciderat, non suo, sed Abbatis, merito deputauit.

Iam verò regularibus disciplinis institutus & eruditus, ad sanctum Niuardum reuertitur. Qui cum in quodam prædio suo cœnobium ædificare vellet, cum Berchario vicum quendam Spernacum, quem beatus Remigius Ecclesiæ Rhemensi precio acquiserat, expetens, in ipso processu itineris graui sopore deprimitur, ita ut eundi facultate remota, omnem illum equestrem, qui se fortè comitabatur, ordinem stare præciperet. Itaque fagus frondosa eligitur, sub cuius tegmine recubans, Bercharij decumbentis gremio vertice composito recipitur. Interim eo quiescente, sanctus Bercharius in cælum defixis luminibus, adspicit subito niueam columbanam e sublimibus descendere, & arbori, cui substrati erant, insidere. Quæ repente ab arbore profiliens, & rumpens æra vacuum, futura fabricæ spatium circunvolans, locum, quo cœnobium contrui debeat, gyro designat, præsentia sanctificat. Cumq; eisdem sui ambi-

S. Lulli obitus, & corporis incorruptio.

Visitat Ecclesias & monasteria suæ diocesis.

Miraculum ingens.

16. Octobr.

Egregia Bercharij obedientia, magno miraculo illustratur.

Iosue 3.

S. Niuardus Rhemenfis Archiepiscopus 26.

Visio Bercharij vigilantis.